Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

12 февруари 2020 година*

„Преюдициално запитване — Член 267 ДФЕС — Прилагане на решение на Съда по преюдициално запитване — Правомощие на висшестоящ съд да даде задължително указание относно начините за неговото прилагане — Процесуална автономия на държавите членки — Принцип на ефективност — Спазване на правото на защита“

По дело C-704/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Специализирания наказателен съд (България) с акт от 30 октомври 2018 г., постъпил в Съда на 12 ноември 2018 г., в рамките на наказателното производство срещу

Николай Колев и др.

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: E. Regan, председател на състава, I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešič и C. Lycourgos (докладчик), съдии,

генерален адвокат: H. Saugmandsgaard Øe,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Европейската комисия, от F. Erlbacher, R. Troosters и Й. Маринова, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 267 ДФЕС.

* Език на производството: български.

2 Запитването е отправено в рамките на наказателно производство, образувано срещу г-н Николай Колев и др. (наричани по-нататък „обвиняемите“), осем лица, обвинени в извършването на различни престъпления като български митнически служители.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Член 6 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство (ОВ L 142, 2012 г., стр. 1), озаглавен „Право на информация относно обвинението“, предвижда в параграф 3:

„Държавите членки гарантират, че не по-късно от момента на внасяне на обвинението в съда се предоставя подробна информация относно обвинението, включително относно характера и правната квалификация на престъплението, както и формата на участие на обвиняемия“.

4 Член 7 от тази директива, озаглавен „Право на достъп до материалите по делото“, предвижда в параграф 3:

„Без да се нарушава параграф 1, достъпът до материалите, посочени в параграф 2, се предоставя своевременно, за да може да се упражни ефективно правото на защита, но не по-късно от момента на внасяне на обвинението в съда. В случай че компетентните органи съберат нови доказателствени материали, своевременно се предоставя достъп до тях, така че да могат да бъдат взети предвид“.

Българското право

5 Съгласно член 249 от Наказателно-процесуалния кодекс съдът може да прекрати съдебната фаза на наказателното производство и да върне делото на прокурора за отстраняване на процесуални нарушения в досъдебната фаза на това производство, свързани с информирането на обвиняемия за повдигнатото срещу него обвинение и предоставянето на достъп до материалите по делото.

6 Видно от акта за преюдициално запитване, националната правна уредба, приложима към фактите по главното производство, не допуска възможността съдебно решение, прието на основание член 249 от Наказателно-процесуалния кодекс, да бъде изменено след приемането му.

7 Членове 368 и 369 от Наказателно-процесуалния кодекс, в редакцията им, в сила към момента на настъпване на фактите по главното производство, предвиждат механизъм, чрез който лицата, срещу които е образувано наказателно производство, могат при съществени процесуални нарушения от страна на прокурора да постигнат окончателно прекратяване на наказателното производство в неговата цялост, тоест не само на съдебната, но и на досъдебната му фаза.

8 Съгласно член 369 от Наказателно-процесуалния кодекс по искане на обвиняемия съдът, след като установи, че досъдебната фаза на наказателното производство не е приключила в срок от две години, считано от повдигане на обвинението, трябва да върне делото на прокурора, да му даде срок за приключване на разследването по делото и на тази досъдебна фаза, като прекрати наказателното производство или внесе делото в съда за разглеждане. В последния случай прокурорът разполага с допълнителен срок, за да състави обвинителен акт и да го внесе в съда.

9 Ако прокурорът не спази новите срокове, съдът следва да изиска делото и да прекрати наказателното производство. Ако обаче прокурорът приключи досъдебната фаза на наказателното производство и в определените срокове внесе обвинителен акт в съда, последният проверява редовността на производството, и по-специално дали няма съществени процесуални нарушения. Ако счете, че са допуснати такива нарушения, съдът отново връща делото на прокурора, като му дава допълнителен срок, за да отстрани установените нарушения. Ако прокурорът не се съобрази с този срок, ако не отстрани нарушенията или допусне нови, съдът прекратява наказателното производство.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

10 От 2012 г. срещу обвиняемите се водят наказателни производства за това, че като български митнически служители са участвали в организирана престъпна група. Тъй като според запитващата юрисдикция, Специализираният наказателен съд (България), обвиненията не са били повдигнати от компетентния орган и са налице процесуални нарушения, делото е върнато на компетентния прокурор от специализираната прокуратура, който да изготви нови обвинения срещу обвиняемите. Производството обаче е прекъсвано и определените за разследването срокове са удължавани многократно.

11 През 2014 г. запитващата юрисдикция е сезирана с искане да се проведе производството по членове 368 и 369 от Наказателно-процесуалния кодекс. В съответствие с тези разпоредби посочената юрисдикция най-напред връща делото на прокурора, като му дава срок да приключи разследването по делото, да изготви нови обвинения, да ги предяви на обвиняемите заедно с материалите по разследването и да приключи досъдебната фаза на наказателното производство; след това прокурорът разполага с допълнителен срок да състави обвинителен акт и да го внесе в съда.

12 След като прокурорът изготвя нови обвинения и представя обвинителен акт в определения срок, посочената юрисдикция установява нови процесуални нарушения в ущърб на обвиняемите и отново връща делото на прокурора.

13 С определение от 22 май 2015 г. същата юрисдикция констатира, че прокурорът не е отстранил установените преди това съществени процесуални нарушения и е допуснал нови нарушения. Ето защо приема, че са изпълнени условията за прекратяване на наказателното производство и поради това производството задължително следва да се прекрати по отношение на посочените лица.

14 Въпреки тези констатации обаче запитващата юрисдикция не постановява прекратяване на наказателното производство в съответствие с членове 368 и 369 от Наказателно-процесуалния кодекс, а както е видно от акта за преюдициално запитване по настоящото дело, решава на основание член 249 от този кодекс да прекрати съдебната фаза и отново да върне делото на прокурора, за да отстрани процесуалните нарушения, свързани, от една страна, с предоставянето на информация на обвиняемите във връзка с обвинението срещу тях, и от друга страна, с предоставянето на достъп до материалите по делото.

15 С определение от 12 октомври 2015 г. съдът, сезиран с въззивна жалба срещу определението от 22 май 2015 г., приема, че запитващата юрисдикция е следвало да прекрати наказателното производство съгласно членове 368 и 369 от Наказателно-процесуалния кодекс, и връща делото на тази юрисдикция.

16 С акт от 11 ноември 2015 г. запитващата юрисдикция сезира Съда с първото преюдициално запитване, по което е постановено решение от 5 юни 2018 г., Колев и др. (C-612/15, наричано по-нататък „решението Колев“, EU:C:2018:392).

17 В точка 1 от диспозитива на това решение Съдът постановява, че член 325, параграф 1 ДФЕС не допуска национална правна уредба, която въвежда процедура за прекратяване на наказателното производство като предвидената в членове 368 и 369 от Наказателно-процесуалния кодекс, доколкото тази правна уредба се прилага към производства, образувани за тежка измама или друга тежка форма на незаконна дейност, която засяга финансовите интереси на Европейския съюз в митническата област. В същата точка той добавя, че националният съд следва да осигури пълното действие на член 325, параграф 1 ДФЕС, като при необходимост не приложи посочената правна уредба, но същевременно следи за спазването на основните права на обвиняемите лица, като в точка 70 от посоченото решение уточнява, че тези права включват правото на тези лица делото им да бъде разгледано в разумен срок.

18 В точка 67 от същото решение Съдът уточнява, че ако са налице редица мерки, за да се изпълнят задълженията, произтичащи от член 325, параграф 1 ДФЕС, запитващата юрисдикция следва да определи коя от тези мерки да приложи. В това отношение Съдът е разгледал по-специално възможността запитващата юрисдикция, след като прокурорът е внесъл в нея обвинителен акт в определените срокове, да започне съдебната фаза на наказателното производство и самата тя да отстрани евентуалните нередности, допуснати в досъдебната му фаза.

19 Що се отнася до спазването на правото на обвиняемите делото им да бъде разгледано в разумен срок, в точка 74 от решение Колев Съдът приема, че отново запитващата юрисдикция трябва да определи кои мерки следва да се вземат, за да се гарантира спазването на това право, като отчете всички предлагани от националното право процесуални средства, разгледани в тяхната цялост и тълкувани с оглед на правото на Съюза. В случай че са възможни няколко разрешения, за да се осигури пълно действие на произтичащите от член 325, параграф 1 ДФЕС задължения, посочената юрисдикция следва да избере от различните разрешения тези, които в настоящия случай позволяват да се гарантира въпросното основно право.

20 В точка 2 от диспозитива на решение Колев Съдът тълкува членове 6 и 7 от Директива 2012/13, които уреждат правата на обвиняемия да бъде информиран за обвинението срещу него и да получи достъп до материалите по делото.

21 По-конкретно Съдът постановява, от една страна, че член 6, параграф 3 от тази директива допуска подробна информация относно обвинението да бъде предоставена на защитата след внасяне на обвинителния акт в съда, но преди съдът да започне да разглежда обвинението по същество и преди началото на прениятa пред него, или, когато така предоставената информация впоследствие е изменена, след началото на тези прения, но преди съвещанието, при условие че съдът вземе всички необходими мерки, за да гарантира спазването на правото на защита и справедливия процес.

22 От друга страна, Съдът приема, че съгласно член 7, параграф 3 от Директива 2012/13 националният съд следва да се увери, че на защитата е предоставена ефективна възможност за достъп до материалите по делото, като при необходимост този достъп може да се предостави след внасяне на обвинителния акт в съда, но преди съдът да започне да разглежда обвинението по същество и преди началото на прениятa пред него, или, когато в хода на производството са представени нови доказателства по делото, след началото на тези прения, но преди съвещанието, при условие че съдът вземе всички необходими мерки, за да гарантира спазването на правото на защита и справедливия процес.

23 В точка 3 от диспозитива на решение Колев Съдът тълкува член 3, параграф 1 от Директива 2013/48/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 година относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство и в производството по европейска заповед за арест и относно правото на уведомяване на трето лице при задържане и на осъществяване на връзка с трети лица и консулски органи през периода на задържане (ОВ L 294, 2013 г., стр. 1).

24 Запитващата юрисдикция посочва, че с определения от 13 юни и 14 септември 2018 г. е приложила съответно точки 3 и 1 от диспозитива на решение Колев.

25 Що се отнася обаче до точка 2 от диспозитива на това решение, запитващата юрисдикция счита, че е изправена пред национална процесуална норма, която възпрепятства прилагането на тази точка по делото, с което е сезирана.

26 Всъщност тя посочва, че в случая съдебната фаза на наказателното производство вече е прекратена с определението от 22 май 2015 г., прието на основание член 249 от Наказателно-процесуалния кодекс и влязло междувременно в сила. Така съгласно националното си право тази юрисдикция не може да извършва никакви последващи действия, с които да приложи в главното дело възприетото от Съда тълкуване на Директива 2012/13.

27 С оглед на точки 67 и 74 от решение Колев обаче запитващата юрисдикция счита, че следва да тълкува националното си право по такъв начин, че тази процесуална пречка да не възпрепятства прилагането на правото на Съюза.

28 В това отношение запитващата юрисдикция посочва, че окончателното решение за прекратяване на съдебната фаза има процесуално значение, тъй като предполага делото да бъде върнато на прокурора за извършване на процесуални действия и само по себе си не предоставя материални права на обвиняемите. Според нея това решение дава на тези лица облага — доколкото забавя делото — която не може да бъде подкрепена, тъй като води до нарушаване на принципа за разглеждане на обвинението в разумен срок, посочен от Съда в точки 70—74 от решение Колев. Освен това тя отбелязва, че в съдебната фаза на производството е възможно да се удовлетворят всички процесуални права, които обвиняемите черпят от Директива 2012/13, както е тълкувана от Съда в решение Колев.

29 Въз основа на тези съображения с определение от 14 септември 2018 г. запитващата юрисдикция решава да остави без приложение националния закон, който не допуска възможност да се измени решението за прекратяване на съдебната фаза, прието на основание член 249 от Наказателно-процесуалния кодекс.

30 Двама от обвиняемите обжалват това определение, което е отменено от сезирания съд с мотива, че от една страна, решение Колев не намира приложение относно вече прекратеното съдебно производство, и от друга страна, Съдът не се е произнесъл по съответствието на член 249 от Наказателно-процесуалния кодекс с член 325 ДФЕС.

31 Въззивният съд връща делото на запитващата юрисдикция, като я задължава да прекрати съдебната фаза и да върне делото на прокурора. Запитващата юрисдикция уточнява, че по този начин е изправена пред изрична забрана да приложи точка 2 от диспозитива на решение Колев.

32 В това отношение запитващата юрисдикция изразява съмнения относно тълкуването на това решение, възприето от въззивния съд. Всъщност той основал решението си на факти, които са били известни на Съда към момента на постановяване на решението му, а именно прекратяването на съдебното производство с определението от 22 май 2015 г. Именно с оглед на тези факти обаче Съдът изрично предвидил възможността запитващата юрисдикция да приложи посоченото решение, като започне съдебната фаза на производството и сама отстрани процесуалните нередности.

33 При тези условия Специализираният наказателен съд (България) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Чл. 267 ДФЕС следва ли да се тълкува като оправомощаващ националния съд да остави без приложение преюдициално заключение, в рамките на главното дело, по което то е постановено, като се позове на фактически обстоятелства, които са били взети предвид от Съда, когато е постановил преюдициалното заключение?“.

По преюдициалния въпрос

34 В самото начало е важно да се отбележи, че от акта за преюдициално запитване е видно, че с определение от 22 май 2015 г., прието на основание член 249 от Наказателно-процесуалния кодекс, запитващата юрисдикция е прекратила съдебната фаза на наказателното производство по главното дело — решение, което съгласно националното право не допуска възобновяване на съдебната фаза. Тъй като счита, че решение, взето на такова основание, води до връщане на делото на прокурора, въззивният съд критикува запитващата юрисдикция за това, че на 14 септември 2018 г., след постановяването на решението Колев, тя решила да не приложи член 249 от Наказателно-процесуалния кодекс, за да отстрани сама процесуалните нарушения, допуснати в досъдебната фаза на това производство. Освен това въззивният съд ѝ дава задължителни указания да върне на основание член 249 делото на прокурора.

35 Запитващата юрисдикция обаче счита, че такова задължително указание предполага неизпълнение на точка 2 от диспозитива на решение Колев.

36 При тези условия поставеният въпрос следва да се разбира по същество като запитване дали предвид тълкуването на член 6, параграф 3 и член 7, параграф 3 от Директива 2012/13, възприето от Съда в точка 2 от диспозитива на решение Колев, член 267 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска разпоредба на националното право, която изисква от запитващата юрисдикция да изпълни задължително указание на висшестоящ съд да върне на прокурора главното дело след прекратяването на съдебната фаза на наказателното производство по това дело, за да бъдат отстранени процесуалните нарушения, допуснати в досъдебната му фаза.

37 Съгласно постоянната практика на Съда член 267 ДФЕС изисква запитващата юрисдикция да гарантира пълното действие на тълкуването на правото на Съюза, дадено от Съда в решението, постановено по преюдициално запитване (вж. в този смисъл решения от 3 февруари 1977 г., Benedetti, 52/76, EU:C:1977:16, т. 26 и от 5 юли 2016 г., Огнянов, C-614/14, EU:C:2016:514, т. 28).

38 За да се отговори на поставения въпрос, на първо място, следва да се уточни обхватът на решение Колев, що се отнася до тълкуването на член 6, параграф 3 и член 7, параграф 3 от Директива 2012/13, дадено в точка 2 от диспозитива на това решение, а след това, на второ място, да се провери дали разглежданата в главното производство национална процесуалноправна норма, предвидена в член 249 от Наказателно-процесуалния кодекс — която националната съдебна практика тълкува в смисъл, че след като веднъж прекрати съдебната фаза на наказателното производство, съдът се десезира и делото следва да бъде върнато на прокурора, за да бъдат отстранени процесуалните нарушения, допуснати в досъдебната му фаза — може да възпрепятства прилагането на посочената точка 2.

39 Що се отнася, на първо място, до обхвата на решение Колев, следва да се отбележи, че в точка 2 от диспозитива на решението, както е видно от точки 20—22 от настоящото решение, Съдът по същество е уточнил момента, в който трябва да се осигури ползването на процесуалните права,

предвидени в член 6, параграф 3 и член 7, параграф 3 от Директива 2012/13, а именно по принцип най-късно преди наказателният съд да започне да разглежда обвинението по същество и преди началото на прениятa пред него.

40 За сметка на това следва да се констатира, че в решение Колев не се уточнява кой национален орган е длъжен да гарантира, че обвиняемите се ползват от разглежданите права, нито коя е съответната за целта процедура.

41 Що се отнася до условията на тази процедура, в точка 98 от това решение Съдът не посочва нищо повече от това, че националният съд трябва да осигури подходящ баланс между, от една страна, спазването на правото на защита, а от друга страна, необходимостта да се осигури ефективност на наказателното преследване и на наказването на престъпленията, които засягат финансовите интереси на Съюза, и да се гарантира, че производството ще се проведе в разумен срок.

42 Следва да се отбележи, че подобно задължение по необходимост има и прокуратурата в досъдебната фаза на наказателното производство.

43 В точки 72 и 73 от решение Колев Съдът отбелязва още че разумната продължителност на производството не се определя спрямо някакъв точен максимален срок, установен абстрактно, а следва да се преценява в зависимост от конкретните обстоятелства по всяко дело, каквито са важността и сложността на спора, или поведението на компетентните органи и на страните, броя на обвинените лица, както и продължителността и тежестта на деянията, в които са обвинени те, като сложността на спора или забавянето му в резултат на поведението на защитата може да обоснове на пръв поглед твърде дълъг срок.

44 От това следва, че решение Колев допуска правата на обвиняемите и на техните адвокати на информация относно обвинението и на достъп до материалите по делото да бъдат гарантирани или от прокурора след връщането на делото в досъдебната фаза на наказателното производство или от запитващата юрисдикция, когато делото бъде внесено за разглеждане.

45 Следователно, обратно на посоченото от запитващата юрисдикция в текста на преюдициалния ѝ въпрос, в това решение Съдът изобщо не е взел предвид факта, че със своето определение от 22 май 2015 г., прието на основание член 249 от Наказателно-процесуалния кодекс, тази юрисдикция е прекратила съдебната фаза на наказателното производство по главното дело.

46 Тъкмо обратното, от точки 41 и 67 от решение Колев е видно, че самата запитваща юрисдикция е разгледала в акта си за преюдициално запитване възможността да започне съдебната фаза на производството, независимо от приемането на определението ѝ от 22 май 2015 г. Така Съдът изобщо не е проучил, а още по-малко е отхвърлил като противоречащо на правото на Съюза даденото от въззивната инстанция тълкуване на член 249 от Наказателно-процесуалния кодекс.

47 Що се отнася, на второ място, до това какво е значението на тази национална процесуалноправна норма за прилагането на точка 2 от диспозитива на решение Колев, безспорно е, че определението от 22 май 2015 г., постановено от запитващата юрисдикция въз основа на тази разпоредба, е довело до прекратяване на съдебната фаза на наказателното производство и до връщане на делото на прокурора. Ето защо следва да се провери дали подобна норма може да попречи на националните съдебни органи, както се опасява запитващата юрисдикция, да извършват всякакви последващи действия, за да приложат тълкуването, съдържащо се в посочената точка 2.

48 В това отношение следва да се отбележи, че както личи от точки 67 и 74 от решение Колев, Съдът не е предписал конкретни начини за прилагане на точка 2 от диспозитива на това решение в рамките на главното производство. По-конкретно, тъй като образуването на

съдебната фаза на производството от запитващата юрисдикция, за да отстрани сама нередностите, е една от възможностите, разгледани от Съда в това решение, изборът на конкретния начин е въпрос на процесуална автономия на държавите членки.

49 При тези обстоятелства вътрешният правен ред на всяка държава членка трябва да установи тези начини, при условие все пак националните правила да не са по-неблагоприятни от правилата, уреждащи аналогични вътрешноправни положения (принцип на равностойност) и да не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правото на Съюза (принцип на ефективност) (в този смисъл вж. по-специално решения от 16 декември 1976 г., Rewe-Zentralfinanz и Rewe-Zentral, 33/76, EU:C:1976:188, т. 5 и 6, от 28 септември 1994 г., Fisscher, C-128/93, EU:C:1994:353, т. 39 и от 29 юли 2019 г., Inter-Environnement Wallonie и Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411/17, EU:C:2019:622, т. 171).

50 Следователно трябва да се провери дали връщането на делото на прокурора, за да бъдат отстранени процесуалните нарушения, допуснати в досъдебната фаза на наказателното производство, може да наруши тези принципи, като се има предвид тълкуването на член 6, параграф 3 и член 7, параграф 3 от Директива 2012/13, възприето от Съда в точка 2 от диспозитива на решение Колев.

51 В това отношение трябва да се отбележи, от една страна, що се отнася до принципа на равностойност, че от преюдициалното запитване по никакъв начин не следва, че задължителното указание на въззивния съд до запитващата юрисдикция нарушава този принцип.

52 От друга страна, що се отнася до принципа на ефективност, в самото начало следва да се припомни, че правото на Съюза допуска задължение на запитващата юрисдикция да следва указанията на висшестоящия съд относно тълкуването на националното процесуално право за целите на прилагането на решение, постановено по преюдициално запитване, стига тези указания да не засягат по-конкретно ефективността на правото на Съюза, както е тълкувано от Съда в това решение. Така Съдът по-специално постановява, че стига да е гарантирана ефективната защита на индивидуалните права, произтичащи от правото на Съюза, той не следва да се намесва в разрешаването на проблеми, свързани с компетентността, които могат да възникнат в рамките на организацията на националната съдебна система, когато се квалифицират определени правни положения, основани на правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 30 септември 2003 г., Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, т. 47).

53 След това уточнение трябва да се отбележи, че предвид принципа на ефективност от запитващата юрисдикция не може да се изисква да изпълни даденото ѝ от въззивния съд задължително указание да върне главното дело на прокурора, ако това указание накърнява ефективността на член 6, параграф 3 и член 7, параграф 3 от Директива 2012/13, тълкувани от Съда в решение Колев.

54 В това отношение обаче следва да се отбележи, че макар разглежданата в главното дело съдебна фаза на наказателното производство да е прекратена, това не се отнася за цялото производство, тъй като делото е върнато на прокурора.

55 Няма обаче основание да се приеме, че връщането на главното дело на прокурора може да засегне или да попречи на упражняването на процесуалните права, закрепени в член 6, параграф 3 и член 7, параграф 3 от Директива 2012/13, и по този начин да накърни полезното действие на тези разпоредби, при условие че в досъдебната фаза на наказателното производство прокурорът или в последващата съдебна фаза запитващата юрисдикция гарантира прилагането на тези разпоредби, както са тълкувани от Съда в точка 2 от диспозитива на решение Колев.

56 Що се отнася до изразените от запитващата юрисдикция опасения относно това как подобно връщане ще се отрази на продължителността на производството, следва да се подчертае, че както личи от точка 42 от настоящото решение, прокурорът, подобно на националния съд, трябва да осигури в досъдебната фаза на наказателното производство подходящ баланс между, от една страна, спазването на правото на защита, а от друга страна, необходимостта да се гарантира ефективност на наказателното преследване и на наказването на престъпленията, които засягат финансовите интереси на Съюза, и да следи производството да се проведе в разумен срок.

57 От всички изложени по-горе съображения следва, че на поставения въпрос трябва да се отговори, че предвид тълкуването на член 6, параграф 3 и член 7, параграф 3 от Директива 2012/13, възприето от Съда в точка 2 от диспозитива на решение Колев, член 267 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална процесуалноправна норма, която изисква от запитващата юрисдикция по делото, по което е постановено това решение, да изпълни задължително указание на висшестоящ съд да върне делото на прокурора след прекратяването на съдебната фаза на наказателното производство, за да бъдат отстранени процесуалните нарушения, допуснати в досъдебната му фаза, стига тези разпоредби от правото на Съюза, както са тълкувани от Съда в точка 2 от диспозитива на посоченото решение, да бъдат спазени в досъдебната фаза на наказателното производство или в последващата съдебна фаза на това производство.

По съдебните разноски

58 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Предвид тълкуването на член 6, параграф 3 и член 7, параграф 3 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство, възприето от Съда в точка 2 от диспозитива на решение от 5 юни 2018 г., Колев и др. (C-612/15, EU:C:2018:392), член 267 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална процесуалноправна норма, която изисква от запитващата юрисдикция по делото, по което е постановено това решение, да изпълни задължително указание на висшестоящ съд да върне делото на прокурора след прекратяването на съдебната фаза на наказателното производство, за да бъдат отстранени процесуалните нарушения, допуснати в досъдебната му фаза, стига тези разпоредби от правото на Съюза, както са тълкувани от Съда в точка 2 от диспозитива на посоченото решение, да бъдат спазени в досъдебната фаза на наказателното производство или в последващата съдебна фаза на това производство.

Regan Jarukaitis Juhász

Ilešič Lycourgos

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 февруари 2020 година.

Секретар
A. Calot Escobar

Председател на пети състав
E. Regan